

§ 5 bestemt, at Afsoning ikke kunde begæres for mindre end det, der stod tilbage for $\frac{1}{2}$ Aar, selv om Bidraget var fastsat for kortere Terminer, jfr. herved Kancelliskrivelse af 9. Maj 1837; denne Regel er opretholdt ved § 18, Stk. 3 i Lov om Ikrafttræden af Borgerlig Straffelov m. m. For Bidrag, der paalægges til enkelte bestemte Udgifter, maa det derimod antages, at Afsoning kan ske særskilt, se herved Justitsministeriets Skrivelse af 14. November 1904 (Min. Tid. A. Nr. 358). Den førstnævnte Regel medfører imidlertid f. Eks., at den bidragspligtige, hvis Bidrag forfalder maanedvis forud, stadig kan være i Restance med 5 Maaneders Bidrag uden at befrygte Afsoning. For at imødegaa denne Ulempe foreslaas det at ændre $\frac{1}{2}$ Aar til 3 Maaneder, idet man yderligere herom henviser til Folketingsudvalgets Betynkning af 18. December 1929 over Straffelovforslaget m. v. (Rigsdagstidende 1929—30 Tillæg B. Spalte 217—18). Med Hensyn til ikke periodiske Bidrag vil det formentlig være naturligt at bibeholde Reglen om, at Afsoning kan ske for hvert enkelt Bidrag.

Med Hensyn til Bidrag til Børn uden for Ægteskab gør der sig særlige Hensyn gældende, sigtende til at skaffe den ubemidlede Fader en rimelig Frist til at tilvejebringe det første Halvaars Bidrag, der almindeligvis forfalder samtidig med Barselfærdsbidraget. Er Bidraget fastsat før Barnets Fødsel, kommer hertil Hensynet til, at der indrømmes den bidragspligtige en rimelig Frist til at overveje Spørgsmaalet om Sagens Genoptagelse efter Barnets Fødsel. Det foreslaas derfor, at Anvendelsen af det særlig indgribende Tvangsmiddel, som Afsoningen er, udskydes med Hensyn til saadanne Bidrag, saaledes at Afsoning tidligst kan ske 2 Maaneder efter Barnets Fødsel. Der ydes ganske vist herved faktisk saadanne Personer, hos hvem Bidragene ikke kan erholdes ved Udpantning eller ved Beslaglæggelse af Løn, en vis Henstand, og Reglerne gør saaledes Indskrænkning i Modernes Ret og er til Dels i Modstrid med de Hensyn, der har ført til at lade Bidrag til Børn forfalde forud; da den ubemidlede Moder imidlertid som Regel vil kunne faa Bidragene udbetalt af det offentlige, og Henstanden saaledes normalt kun kommer til at virke enten overfor det offentlige eller overfor de Mødre, der ikke opfylder Lovens Trangbestemmelser, synes der ingen Betænkelighed at kunne være herved. Lignende Betragtninger fører til den i 3die Stk. foreslaaede Regel om, at Afsoningen, naar

Bidrags sagen genoptages, udskydes, indtil Sagen er endelig afgjort.

ad § 16.

I Ægteskabslovene af 1922 og 1925 henholdsvis § 73 og § 8 er det fastsat, at Bidrag, der paahviler en Kvinde til hendes nuværende eller tidligere Mands Underhold, ikke kan kræves afsonede. I Paragraffens 1ste Stk. gentages disse Bestemmelser, men det foreslaas yderligere, at Kvinder fritages for Afsoning af Bidrag til deres Stedbørn idet saadanne Bidrag er af en mere ekstraordinær Karakter end de Bidragsforpligtelser, der paahviler en Kvinde til hendes egne Børn.

Med Hensyn til 2det Stykke bemærkes, at Afsoning ikke kan ske, saalænge den bidragspligtige ligger i Tjenesten som menig Soldat, men naar han hjemsendes, kan Afsoning begæres ogsaa for saadanne Bidrag, som er forfaldne under hans Militærtjeneste, se Kancelliskrivelse af 6. Juni 1822 og 4. August 1846. Derimod haves der i nu-gældende Ret vistnok ingen Hjemmel for at fritage militære Befalingsmænd for Afsoning. Det afgørende Kriterium synes at burde være, om den paagældende bidragspligtige er indkaldt værnepligtig — uden Hensyn til, om han er Befalingsmand eller menig — eller om han er fast ansat, enten som Officer, Officiant eller dermed ligestillet. I førstnævnte Tilfælde er det en naturlig Følge af Statens Ret til at kræve Militærtjeneste af den paagældende, at den private Ret til at kræve Afsoning maa vige, saalænge Tjenesten varer, og Begrænsningen i den private Ret er i dette Tilfælde normalt indskrænket til kortere Perioder. Er derimod den bidragspligtige fast ansat i Militæretaten, gør der sig for hans Vedkommende ikke andre Hensyn gældende end ved alle andre Tjenestemænd, og en Undtagelsesregel vilde her bevirke en stedsevarende Indskrænkning i den berettigedes Ret. Man foreslaar derfor, at alene tjenestegørende værnepligtige fritages for Afsoning, medens fast ansatte Militærpersoner undergives de sædvanlige Regler. I Justitsministeriets Bekendtgørelse Nr. 460 af 28. Oktober 1922 udtales det, at det skal have sit Forblivende ved den gældende Ordning, hvorefter Afsoningsordre for Militærpersoner alene gives af de militære Myndigheder. I Erklæringer, som Justitsministeriet i August 1930 har indhentet fra Krigsministeriet og Marineministeriet angaaende dette Spørgsmaal, har disse Ministerier udtalt sig for Opretholdelsen af den gældende eller en lignende Ordning. Justitsministeriet har imidlertid ikke ment,